

АДРИАН ЛАЗАРОВСКИ
ТАМ, КЪДЕТО ТРЕВАТА Е
ЧЕРНА

chitanka.info

— „Дружба“ 1 — казах аз и затръшнах вратата.

— Немаш проблеми — измърмори шофьорът полугласно, смъкна стъклото с няколко сантиметра и изхвърли недоизпушения фас през прозореца. После запали двигателя и таксито плавно се понесе по заснеженото Цариградско шосе.

— Ама голям студ, а? — попита ме той, а дясното му око играеше дяволито.

— Студеничко си е — съгласих се аз, загледан в огледалото за обратно виждане. Орлов мост постепенно се смаляваше, докато в един момент заприлича на миниатюрно преспание, в което се развихря снежна буря, щом го разклатиш. После изчезна съвсем.

Обърнах се към спътника ми. Той се взираше съсредоточено в пътя, сякаш опитвайки се да види нещо, намиращо се отвъд плътната пелена от снежинки, прехвърчащи наоколо.

— По радиото казах, че днес бил най-студеният ден от 1978-ма насам — продължи той. — А зимата на 78-ма беше наистина *студена*. Но ти сигурно не я помниш изобщо, щот' не си бил роден.

— Напротив, роден съм бил. Бил съм на една година. Освен това...

Не успях да довърша, защото точно тогава от бялата тъмнина изникнаха светлините. После ударът. Гръмотевичен. След което всичко потъна в мрак.

Черен мрак.

— Хей! Добре ли си?

Глас, сякаш долитащ от друга вселена. После нечий ръце разтърсиха раменете ми и аз започнах постепенно да възвръщам усещанията си.

Отворих очи.

Затворих ги.

Пак ги отворих.

Намирах се на предната седалка на форда. Колата беше странно наклонена надясно и единствено предпазният колан на шофьора го възпираше да не се стовари отгоре ми. Предното стъкло бе пропукало на доста места и през грозните отвори се подаваха дългите уродливи клони на някакво дърво. Знам, че звучи странно, но те като че ли се

опитвах да достигнат моя спътник. Слава Богу, че са далеч от мен, помислих си аз.

— Добре ли си? — повтори гласът.

Съвсем бях забравил за него. Завъртях глава наляво и срещнах погледа на приведено тъмнокосо момиче, чийто ръце все още продължаваха да стискат рамото ми. Въпреки оскъдната светлина успях да забележа, че лицето му е изключително красиво.

— Горещо-долу — измънках аз. Сигурен бях, че ако в този момент имах възможността да зърна някъде отражението си, то щеше да бъде пурпурночервено.

— Трябва да побързаме. Дървото ще се пробуди всеки момент.

— Моля? — попитах аз, но тя вече ме дърпаше енергично. Нямах друг избор и я последвах, промушвайки се между облегалките. След като се озовах на задната седалка (с големи трудности — проклетият наклон сигурно беше най-малко четиридесет и пет градуса), посочих към шофьора:

— Ами той?

— Няма смисъл — отвърна момичето и отметна косата си назад.
— Мъртъв е.

Тя отвори задната лява врата и в същия миг се чу страхотен трясък. Предното стъкло се взриви навътре и дългите противни клони нахлуха светкавично в колата. Подобни на десетки игли, те се забиха в тялото на шофьора, което се загърчи под нечовешкия им устрем. Господи, те сякаш го изсмукваха. Неволната ми асоциация със сграбчил жертвата си паяк бе прогонена от резкия вик на момичето:

— Бързо!

Тя вече бе застанала на самия ръб на кабината. След което скочи.

Проврях се подир нея и погледнах надолу. Кръвта мълниеносно нахлу в главата ми. Намирах се най-малко на десетметрова височина, а тя стоеше долу напълно невинна и енергично ми махаше с ръка.

Зад гърба ми се чу рязко изпукване, като че ли онези клони бяха прекършили гръбначния стълб на човека. Нямах никакво време за губене.

Поех си дълбоко въздух, прошепнах нещо като импровизирана молитва и полетях надолу тъкмо в мига, когато клоните вече пробиваха хастара на седалката пред мен и всеки момент щяха да покажат муцунките си.

Глухо тупване, мигновена болка, след което се превъртах и се изправих.

— Добре, че тревата е мека — казах аз.

— Не съвсем — усмихна ми се тя.

— Какво искаш да кажеш?

— После — прошепна момичето и сложи пръст на устните ми.

— Сега да вървим.

— Къде? — попитах.

— В Убежището.

Когато се отдалечихме достатъчно от дървото, тя протегна дясната си ръка.

— Името ми е Яна.

— Евгений. Приятно ми е — казах аз и отвърнах на жеста.

Тя се усмихна. На лунната светлина можех да видя, че има много хубава усмивка. В очите ѝ обаче се долавяше нещо тъжно. И страдалческо.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Обаче имам няколко въпроса...

— Само *няколко*? — отново тази усмивка, придружена от ироничен блясък в очите ѝ.

— Е, не точно, но...

— Шшт — изведнъж прошепна тя и се приведе в тревата. Аз направих същото.

Бяхме приклекли в неголям овраг, покрит, както и всичко наоколо, което бях видял досега, с гъста черна трева, висока двайсетина сантиметра. Нямаше никакъв сняг, а и времето не бе така студено — да не говорим за *най-студения* ден от 78-ма насам. Нямаше улици, шосета и пътища — навсякъде само тази трева. Не бях чул и никакви автомобили, автобуси или камиони. По едно време пресякохме някаква железопътна линия, но траверсите бяха напълно скрити от черната растителност. Тя бе толкова гъста, че напомняше козина. Сякаш ние сме въшките, бродещи по гърба на огромен незнаен звяр, помислих си аз.

Погледнах към небето. Луната се бе скрила зад тежки черни облаци. Не се виждаше нито една звезда. Докато зяпах нагоре, нещо ме

ощипа силно по бедрото. Потрепнах от острата болка и обърнах поглед към Яна, но тя ми направи знак да кротувам.

Плъзнах ръка по крака си и не след дълго напипах причината. Дебело колкото палеца ми стволче, плътно прилепено до дънките ми като пиявица. Сграбчих здраво гадината с два пръста точно там, където се забиваше в кожата ми, след което рязко дръпнах.

Не се получи нищо.

Изругах наум и понечих да я дръпна за втори път, когато някакво раздвижване в мрака пред нас прикова погледа ми. Вгледах се напрегнато в тъмнината и щом започнах да различавам светещия силует на онова, което бродеше там, се вцепених от ужас.

Не, това не можеше да е истина.

С всички сили се опитвах да потисна мощния първоначален импулс да се изправа и да побягна. Внушавах си, че така само ще стане още по-лошо, че по този начин ще се превърна в сигурна плячка за съществото.

Яна стисна здраво дланта ми. Аз затворих за миг очи, след което отново ги отворих и вперих поглед в мрака.

Чудовището беше високо около шест метра. Гущероподобното му тяло завършваше с грозна човешка глава с малки очички и широка уста, осеяна с остри зъби. Дългата му месеста опашка се тътреше след него, подобно на тлъст и мазен земен червей. Задните му крака бяха изключително големи и развити, за разлика от предните му крайници, които приличаха на атрофирали ръчички. Кожата около врата му висеше надиплена на противни гънки. Нямаше (доколкото можех да видя) нито окосмяване, нито люспи. Туловището му изглеждаше ранимо, подпухнало и белезникаво и излъчваше слабо фосфоресциращо сияние.

Внезапно ме връхлита ярък спомен от детството ми. Аз стоя на пода в хола, навън вилнее снежна буря, но въкъщи е приятно топло и сигурно. Разтворил съм любимата си книжка — „Палеонтология в картинки“ — и се вирам съсредоточено в цветната илюстрация, показваща сблъсък на анкилозавър и тиранозавър. Слънчевите лъчи играят по бронираните им гърбове, а светът им ми изглежда по-реален от истинския.

Тиранозавър рекс...

Точно на това ми прилича съществото — с единствената разлика, че има човешко лице. Но така е още по-страшно.

Чудовището тежко пристъпваше, бавно въртейки уродливата си глава наляво и надясно. Езикът му се стрелваше зад дългите зъби, а ръчичките му присвиваха и разтваряха пръстите със закривени нокти.

Не смеех да помръдна. Макар че не виждах Яна (усещах единствено пламналата ѝ длан, която изгаряше моята), бях сигурен, че и тя прави същото.

Сега беше на по малко от пет метра от нас. Молах се обонянието му да не е силно развито — в противен случай с нас бе свършено. То пристъпи още по-близо и аз успях да разгледам огромните му крака и масивните им нокти. След това рязко се обърна, описа мълниеносен полукръг с опашката си (при което едва не ни отнесе главите) и се отдалечи в беззвездната нощ.

След цяла вечност Яна разтърси ръката ми и прошепна:

— Да тръгваме.

Бях онемял. Само ѝ кимнах, след което се опитах да се изправа.

Не можах. Изглежда се бях схванал.

Пробвах пак и този път успях. Притесни ме единствено необичайното изпращяване, което долових. Погледнах надолу и видях по краката ми да се поклащат десетки висящи стъбълца, подобни на дълги дебели ресни. Понечих да ги откъсна, но Яна ме спря.

— Остави ги. После.

Послушах я. Това момиче заслужаваше да се вслушваш в думите му.

След което отново се отправихме на път.

Убежището се оказа уютно помещение, разположено под земята, с тесни прозорчета в горната част на едната стена, гледащи на нивото на пръстта отвън. Най-вероятно бе служило за мазе (ако в този свят *имаше* мазета), тъй като се намираше в подножието на продълговатата четвъртата сграда, бегло напомняща жилищен блок от социалистическа България. Вътрешността му приличаше на куб със страна четири метра. Мебелировката включваше нар, покрит с кожи на непознати за мен животни, грубо скована дървена маса и два стола без облегалки. Стените бяха осеяни с рафтове, отрупани с какво ли не, но

предназначението на повечето предмети ми беше абсолютно неизвестно. Аз седях на нара и се опитвах да отскубна тревите-пиявици от краката си.

— Не така — обясняваше ми Яна. — Взимаш ножа и бодваш леко точно там, където тревата се е впила в кожата ти. После тя сама пада.

— Ами ако не падне? — правя се на идиот аз. — Тогава какво?

— Ако не падне, сдобиваш се с безплатен придатък за цял живот — усмихва ми се тя. Усмивката ѝ наистина е завладяваща. — Но обикновено пада.

Аз клатя глава невярващо, след което изпълнявам предписаната процедура. Пиявицата се отлепя лекичко и цопва на земята. Яна мигом я хваща и я пуска в дълбока метална кофа. Слага отгоре ѝ капак и той издрънчава в настъпилата тишина.

— Какво ще ги правиш? — нарушавам мълчанието аз.

— Когато се напълни, ще ги изхвърля навън — откровено ми заявява тя.

— Мо-о-ля? — не вярвам на ушите си.

— Всяко живо същество има право да живее. Те не са виновни, че са се родили такива.

— Поне гледай да ги изхвърлиш по-далеч от тук — напомням ѝ. — Аз също съм живо същество, ако си забравила.

Отново усмивка. На фона на сиянието от свещта лицето ѝ изглежда изтъкано от светлина.

— Красива си — казвам ѝ аз.

— Благодаря — лека руменина плъзва по изящните ѝ страни.

— Защо ме спаси?

— Защото беше в опасност. Видях как колата сякаш изскочи от нищото и в следващия момент вече беше заклещена в короната на дървото. Имах само няколко минути на разположение, преди то да се пробуди и да се нахвърли върху теб. Изкатерих се по ствола и... останалото го знаеш.

Кимнах. Бях отстранил повече от половината пиявици и сега дънките ми бяха целите на дупки, сякаш прогорени от цигара.

— А и освен това си добър човек.

Изтървах ножа и той глухо тупна на пръстения под.

— Откъде знаеш? — гласът ми беше дрезгав.

— Знам. Прочетох го в очите ти.

— Те бяха затворени — усмихвам се аз.

В погледа ѝ отново проблясва пламъче.

— Мога да преценявам хората... За разлика от теб.

— Така ли? — гласът ми звучи леко обидено. — И защо?

— Защото в противен случай нямаше да се мъкнеш след мен — без да знаеш нищо нито за водача си, нито за света, в който си се озовал.

— Така е — мъдро заключавам аз. — Сигурно ей сега ще се превърнеш в чудовищен демон и ще изпиеш мозъка ми, а аз...

Пронизителен писък оглася пространството. Мръсните стъкла на прозорчетата издрънчават, сякаш внезапен порив на вятъра се е стоварил върху тях. Свещта изгасва, а Яна се хвърля към мен.

— Бързо! Лягай долу!

И двамата мигом се изсипваме на пода. Мога да доловя учестеното ѝ дишане, а сърцето ми като че ли кънти директно в мозъка ми. Косата ѝ ухае приятно в мрака, докато навън сякаш вилнеят най-свирепите същества от преизподнята. Писъците са придружени от страховито пляскане на криле — съдейки по звука, това трябва да бъдат огромни, ципести, черни криле. Криле на демон.

Когато всичко отшумява, когато детският плач и разтревожените викове на хората постепенно утихват, аз се обръщам треперещ към Яна и устните ми сами изричат въпроса:

— Що за свят е този?

Тя вдига рамене. После ме прегръща и се разридава. Устните ѝ трескаво търсят моите в мрака, и когато най-накрая ги откриват, ние се сливаме в дълга и томителна целувка.

В този миг се чувствах истински щастлив.

Драскане на кибрит; пламъчето се доближава до свещта и светлината отново се възцарява в стаята. Яна оправя косата си и въздъхва дълбоко.

— Значи, искаш да ти разкажа как се озовах тук.

— Да — гласът ми звучи неестествено глухо.

— Добре. Но... помни, че съм те предупредила.

— Помня.

— Може би ще поискаш да си тръгнеш...

— Няма да поискам.

Отново въздъхване, последвано от дълга пауза. Докосвам ръката ѝ с върховете на пръстите си.

— Живеех в „Дружба“ 2 — в най-затънтената част — в един много висок блок с множество входи. Винаги ми е приличал на някаква кула от старинен замък, не знам защо. Апартаментът ни беше на дванайсетия етаж, гледаше точно към комините на ТЕЦ-а. Много неприятен изглед — особено нощем, когато обръчите от червени светлини проблясват в тъмнината — винаги са ме изпълвали с усещането за нещо зловещо. Баща ми беше починал от рак на белия дроб, затова там живеехме аз, майка, брат ми и Джеки — любимата ми немска овчарка. С нея се разбирах най-добре...

Мъничка сълза проблесна в ъгълчето на окото ѝ. Тя я изтри машинално и продължи:

— Тая вечер бях останала до късно у една приятелка в центъра. Беше студена зимна вечер. Вятърът те пронизваше и аз потропвах с крака на спирката, за да се стопля. Беше станало дванайсет без три и почти бях изгубила надежда, че 204 изобщо ще мине. Когато се отчаях съвсем и реших да преброя парите си, за да видя дали ще ми стигнат за такси, иззад завоя се зададе раздрънкан стар икарус с един фар. Беше моят автобус. Качих се от последната врата — имах чувството, че вътре е по-студено, отколкото навън — и седнах на любимото си място до прозореца от лявата страна.

Автобусът бе полупразен — освен мен, пътниците бяха не повече от седем човека. Повечето бяха млади хора. На „Плиска“ четирима от пътуващите слязоха. Тогава забелязах двете момчета с кожени шуби. Седяха един до друг, от другата страна на колелото, и шумно разговаряха. Непрекъснато поглеждаха към мен и още тогава не ги харесах.

Когато дойде време да слизам, в автобуса бяхме останали само аз и те. Слязох бързо през същата врата, откъдето се бях качила, и закрачих енергично към къщи. Блокът ни не е много далеч от спирката, но се минава през един разкопан участък. Докато вървах, чувах зад себе си гласовете и подмятанията на младежите. Единият даже ми извика нещо, но се направих, че не съм го чула. Щом доближих входа, се поуспокоих и забавих ход. Извадих ключовете си, пяхнах този за

външната врата в ключалката, и щом го завъртях, отворих вратата. Във входа беше тъмно. Протегнах ръка към ключа за осветлението (той се намираше вдясно, до редицата от пощенски кутии), и точно преди да го натисна, усетих нечие присъствие в помещението. В момента, в който лампите светнаха, някой ме сграбчи силно за раменете, завъртя ме и натика в устата ми някакъв парцал. Опитах се да го ударя, но той бе много силен и беше приклепил ръцете ми. Беше ме извил така, че да не мога и да го ритна. Бях в капан, но не се отказвах. Продължих да се извивам и напъвам, но в следващия миг вратата се отвори и във входа влязоха онези двамата от автобуса. Очите им блестяха като на плъхове, току-що докопали плячка.

Тримата ме сграбчиха здраво и ме завлякоха към вратата на мазето. Обикновено тя се заключваше и само живеещите в блока имаха ключ, но ето че единият извади малко ключове от джоба си, пхна го в бравата и отвори. Задърпаха ме надолу по стълбите и скоро се озовахме в тъмен коридор, осветен от една-единствена крушка в телена клетка. Мярнах вратата на нашето мазе — на нея бе намацана с боя цифрата 74 — но те ме влачеха някъде навътре, където никога досега не бях стъпвала. Не след дълго се спряхме пред една масивна врата, която се отвори с тежко проскърцване, и ме хвърлиха вътре. Знаех, че никой нямаше да ме чуе, ако се разкрещя, но точно това направих. Писъкът ми проехтя през всички коридори, но стените на блока бяха дебели и здрави, а и хората в последно време бяха станали глухи за чуждото нещастие. Якият веднага ми зашлеви два шамара (такива шамари никога не се забравят), след което процеди през зъби:

— Няма смисъл да викаш.

Въпреки това напъха онзи противен парцал в устата ми чак до гърлото и го омота с шала си. После свалиха палтото ми, съблякоха блузата ми и разкопчаха дънките ми. През цялото време се съпротивлявах яростно, като изпочупих ноктите си в тях, но всичко бе напразно. Когато останах по сутиен и бикини, те ме проснаха на пода и разкъсаха бельото ми. Стоях съвсем гола и беззащитна пред тях, в очите ми напиряха сълзи, а онези копелета се хилеха и ме опипваха навсякъде с мръсните си пръсти. Единият взе да ме удря по лицето и когато якият разкопча панталона си, светът изведнъж почерня и изчезна.

— Когато отворих очи, се намирах тук — в това помещение, облечена в тези дрехи, легнала на ей този нар.

Гласът ѝ трепереше. Аз стоях безмълвен. Страхувах се, че ако я докосна, тя ще изпищи. Въпреки това го направих.

Яна изхлипа.

— Ще... си... тръгнеш ли? — попита тя.

— Не — отговорих аз. — И... знаеш ли?

— Какво?

— И аз трябва да ти кажа нещо.

— Кажи.

Преглътнах. Страхувах се, че ще го сметне за елементарен кавалерски жест, целящ да я успокои и да ѝ вдъхне сигурност. Но, Бога ми, аз знаех, че това е абсолютната истина. Понякога тези истини просто те връхлитат и ти не можеш да кажеш точно откога са истини за теб. Струва ти се, че си живял винаги с тях.

— Мисля, че те обичам.

Тя ме прегърна толкова силно, че за миг сякаш престанахме да бъдем две отделни личности и се превърнахме в едно същество, в чийто гърди биеше едно-единствено сърце.

Покой.

Тъмнина и тишина.

Ние лежим на нара, завити с тежките космати кожи, а голите ни тела са преплетени в невъобразима скулптура. Пръстите на Яна нежно изучават лицето ми, проследяват всяка извивка на кожата ми, след което се шмугват отново под завивките.

— От колко време си тук? — прошепвам.

— От два месеца. Точно. Шейсет и един дена.

— Странно — замислям се. — Откъде си толкова сигурна?

— Отбелязвам всеки ден с чертичка на онази стена — усмихва се тя. — Не съм толкова тъпа, колкото ме смяташ.

Мой ред е да се усмихна.

— Да, ти си по-тъпа.

Удар, боричкане и кикот.

— Какво толкова му е странното? — пита ме тя, след като сме се поуспокоили.

— Ти каза, че онова се е случило на 19 декември 2001-ва.

Тя кимва.

— Денят, когато стана катастрофата с таксито... Днешният ден... е 19 февруари 2002-ра. Това прави точно шейсет и един дена. Сигурна ли си в чертичките си?

Тя прехапва устни. Не мога да я видя в тъмното, но съм убеден, че прави точно това. Някак си го знам.

— Абсолютно.

— Ти спомена, че понякога е трудно да направиш разлика между нощ и ден... заради облаците, мъглите и другите щуротии.

— Така е, но... Сигурна съм.

— Значи времето тук тече по същия начин, както и в нашия свят. Поне досега — усмихвам се многозначително.

— Е, и?

— Щом времето тече по идентичен начин, значи някъде трябва да има и общи точки в пространството. Нещо като... — запъвам се аз.

— Врати.

— То има — намръщва се тя. — Но само еднопосочни.

— Пробвала ли си да... — в следващия момент нова мисъл озарява съзнанието ми. — Колко такива врати си открила?

— Пет-шест. Но, като изключим нас двамата, в останалите случаи съм намирала единствено неодушевени предмети. Най-различни стоки, храна...

— Храна ли?

— С какво мислиш, че се храня, глупчо? С пиявици ли?

— Определено. То ти личи по физиономията.

Отново смях и борба.

— А другите стоки?

— Най-различни. Дрехи, инструменти...

— Какво? — почти извиквам аз.

— Възпитаните хора казват „моля“.

— Дрехите стават ли ти?

— Естествено. Виж сам — тя поглежда надолу към тялото си, забравила, че е гола, след което се изчервява и се поправя — нали видя?

— Видях — измърморвам аз. — Това наистина е странно.

— Кое? — прави се на недоумяваща Яна.

— Всичко. Но и това. Сякаш някой ни подхвърля нещата, от които знае, че имаме нужда. Сякаш някой ни наблюдава и дирижира всичко от страни. Сякаш някой иска да...

— Хайде, хайде — мушва ме в ребрата тя. — С тая параноя бързо ще стигнеш в „Орландовци“.

— Ти пък откъде знаеш, че не искам да отида точно там? — зъбя се аз. — Може да съм некрофил или нещо подобно.

— Некрофилите по принцип са интелигентни хора. Но, прав си, откъде да знам, за теб могат да направят изключение...

Изчаквам няколко секунди и пак се връщам на темата.

— Добре, но все пак... Не ти ли се струва подозрително?

Дълга пауза, след което гласът ѝ изведнъж става друг.

— Чуй ме внимателно. Да, струва ми се подозрително. Но знам едно нещо — в този свят аз имам втори шанс. Колкото и да е опасен и неприятен, колкото и различен от стария да е той. В този свят открих теб — целува ме бързо по челото — и знам, че сега *това* е нашият свят. Трябва да го приемем такъв, какъвто е, с всичките му предимства и недостатъци от рода на чудовища, липса на ток и треви, които се опитват да ти направят клизма. А що се отнася до подозрителността, нямаше ли такава и за предишния свят? Не ти ли се струваше, че често пъти нещата се дирижират от друг? Че си само пионка, която може всеки миг да бъде катурната от игралното поле? Че зловещите очи в небето контролират всяка твоя стъпка? Не е ли параноята основно чувство в онзи свят? Човекът в света, от който идваме, е окован във вериги — все по-фини и леки, но въпреки всичко — вериги. И ако ми кажеш, че си се чувствал истински свободен там — аз няма да ти повярвам.

Стоях като гръмнат. Яна беше абсолютно права. Не бях в състояние да продумам нищо.

Тя се изправи рязко, кожата се свлякоха от свършеното ѝ тяло и то застина за миг в центъра на помещението, сякаш излъчващо неземна светлина. Господи, колко си красива, помислих си аз и усетих пронизваща болка в лявата част на гърдите си.

— Отивам да изхвърля тревите. Ще се върна веднага.

— В такъв вид ли? Започвам да подозирам нещо.

Тя разроши косата ми и се усмихна.

— Ще дойда с теб — казах.

— По-добре недей. Трябва да се възстановиш от катастрофата. Пък и тревите май те поизсмукаха... — изрече тя, докато се обличаше.

— Не само те — поглеждам я закачливо аз.

Тя се навежда, целува ме леко по устните, след което се изправя, вдига кофата и ми прошепва:

— Няма да се бавя. Чао.

— Чао — отвърщам аз.

Времето течеше мъчително бавно.

Погледнах към часовника си — старата, добра съветска „Слава“, с 26 камъка и надраскан циферблат — и за пореден път благодарих на Бога, че часовникът ми е механичен. Трудно бих могъл да си купя батерии за електронен в този свят.

Яна отсъстваше от 26 минути.

Дали половин час е нормален срок за момиче, което казва, че няма да се бави? Или й се е случило нещо?

Не знаех.

Параноята се наместваше удобно в мозъка ми, издълбаваше си гнездо и настаняваше отвратителното си сегментирано туловище в него. Опитвах се да разсъждавам трезво, но не можех.

Отново хвърлих поглед на часовника.

29 минути.

Погледнах нагоре към тавана, след което станах и започнах да се обличам. Първо дънките, после пуловера, накрая ботушите.

Поколебах се за момент, но в следващия вече бях навлякъл коженото си яке.

Потупах десния си джоб. Чу се леко прозвънване.

Запретнах левия си ръкав и за трети път се взрях в циферблата. 35 минути.

Тъкмо понечих да изляза, когато погледът ми се спря на нещо в далечния ъгъл. По-голямата му част бе скрита под масата, което обясняваше защо не го бях зърнал досега.

Нещо като сандък. Или ракла.

Приближих се до него и го отворих. Капакът протяжно изскърца. Сред множеството боклуци вътре се намираше и онова, което ми трябваше.

Грабнах брадвата и затръшнах капака. После духнах свещта и излязох навън.

Намерих ги сред развалините.

Бродех по мрачните улици на нещо, което в най-добрия случай можех да нарека призрачен град. Може би в далечни времена тук са живеели хора, раждали са се деца и са се произнасяли обяснения във вечна любов. Може би животът е кипял, радостен и тъжен, щастлив и тежък, даряващ и неумолим. Може би... за разлика от днес. Зловещите силуети на руините се издигаха подобно мрачни гробници, а по изкорубените улици шестваха единствено Разрухата и Хаосът.

Е, и аз.

Прокрадвах се като котка в сенките на порутените стени и се вслушвах във всеки нощен шум. Стъпките ми глухо потъваха в голата, лишена от всякаква растителност (дори от вездесъщата черна трева) пръст. Сърцето ми замираше в очакване да чуя гласа на Яна.

Аз обаче не издавах нито звук. Сякаш нещо ме възпираше.

Тогава ги видях.

Тя лежеше гола и завързана за четири колчета, забити в прашната земя. Нозете ѝ бяха безсрамно разтворени, гърдите ѝ трескаво се повдигаха и спадаха, а в очите ѝ проблясваха сълзи. Четири факли осветяваха гнусната сцена и хвърляха трепкащи отблясъци върху силуетите на тримата.

Двамина от тях мрачно гледаха, заели разкراчени стойки и скръстили ръце, докато третият (най-якият) бавно разкопчаваше панталона си. И тримата носеха черни кожени шуби.

Нещо в мен се преобърна. Вселената изведнъж почервения и сякаш ме запрати в пространства, където извират реки от кръв и жаждата за смърт е нещо, на което просто не можеш да устоиш.

Хвърлих се бясно напред и стоварих с всички сили брадвата върху главата на най-здравия. Чу се тъп, пращящ звук, като че ли от спукване на диня, след което черепът му се разцепи, изхвърляйки мощен кървав фонтан.

Той се олюля за момент, застинал във въздуха, после тежко се строполи на земята.

Останалите ме гледаха вцепенени, сякаш бяха неспособни да реагират. Бръкнах бързо в джоба си и извадих пеперудата, която проблесна на светлината, и със звънко изщракване я отворих. После се хвърлих към по-близкия.

Той вдигна ръка в опит да се предпази, но аз имах предимството на нападението и острието меко потъна в отпуснатия му корем. След това се обърнах да посрещна евентуалната атака на третия, но вече беше късно.

Юмрукът му се стовари върху челюстта ми и аз се проснах на земята. Ножът издрънча и тупна върху пръстта. Онзи веднага го сграбчи, вдигна го и замахна към мен.

В този момент се появи Светещият.

Той изникна от сенките подобно на бяла акула, надигаща се от морските дълбини. Белезникавият му силует светкавично се материализира пред нас и аз направих единственото, което можех да сторя — застинах неподвижно в позата, в която бях паднал.

Искрено се надявах Яна също да не помръдва.

Чудовището бавно се зае да изследва обстановката. Набръчканото му лице бе отвратително грозно, но от близко разстояние беше направо зловещо. Като че ли някой перверзен Франкенщайн бе сглобил този урод от несъвместими елементи и го бе пуснал на воля из Ада.

Светещият се отдръпна рязко назад; факлите бяха поопърлили носа му. В следващия миг онзи с шубата побягна.

Съществото нададе къс, отсечен рев и се втурна след жертвата си. Използвах момента и веднага прерязах въжетата, с които бе завързана Яна. Добре, че винаги си нося втори нож.

След това бързо се шмугнахме в най-близката развалина — порутена, но все пак достатъчно запазена, за да ни защити от звяра.

Не след дълго чухме ужасяващ писък, последван от отвратителни разкъсващи звуци. Хищникът беше настигнал плячката си. Докоснах неволно започналата вече да се подува челюст и болката, която ме връхлетя, беше неописуема. Въпреки това се усмихнах.

След дълги, но не и безкрайни часове, през които Яна се разтърсваше от ридания, а аз я придържах в обятията си, наметнал якето си върху нежните ѝ рамене, чухме как чудовището се отдалечава. Изчакахме още известно време, за да сме сигурни, че няма да го

срещнем на връщане (макар че едва ли имаше нещо, в което да си сигурен в този свят) и се отправихме към Убежището.

Докато вървахме, в главата ми звучаха думите на Яна. Какъвто и да беше този свят, сега той беше *наш*. И ние трябваше да се научим да живеем в него. Колкото и трудно да ни се струваше това.

Погледнах към Яна и прочетох всичко в очите ѝ. Те ми даваха увереността, че ще успеем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.